

Het
Verborgene
Water

Anneke Strik

voor IRINA

Het Verborgen Water

Tovenaarsverhalen

‘Vertel ons nog een verhaal, Raban,’ zei een tovenaar, terwijl de tranen van het lachen over zijn wangen liepen. Ongelofelijk dat mijn verhalen elk jaar zo’n groot succes zijn, dacht Raban. Hij begon te glimmen van trots.

‘Geef me eerst even een minuut om weer bij te komen,’ lachte een andere tovenaar.

Het gelach was tot ver in de omgeving te horen. Raban zette zijn voeten stevig uit elkaar en begon breeduit met zijn armen te zwaaien. Dit was zijn moment. Niemand, die dit nog van hem afnam. Hij schraapte luid zijn keel en toverde een glimlach op zijn gezicht. Alle aandacht was weer op hem gericht.

‘Kennen jullie het verhaal over mijn toversoep al?’ vroeg hij

‘Nee, nog nooit gehoord,’ antwoordde iemand. Hij gaf een knip-oog aan zijn buurvrouw. ‘Gaat dat over dezelfde toversoep, die we hier elk jaar eten?’

Raban deed net alsof hij niets gezien en gehoord had. Hij was zelf bijna vergeten, dat hij steeds dezelfde verhalen vertelde tijdens de jaarlijkse tovenaarsbijeenkomsten.

‘Lang geleden, toen ik nog jong was...’, begon hij.

‘Dat is wel heel lang geleden,’ viel de jongste tovenaar hem met twinkellende ogen in de rede. Er klonk luid gelach.

‘...kwam ik op een van mijn vele reizen in het land van de leeuwen,’ ging Raban onverstoorbaar verder. ‘Die leeuwen waren veel groter en gevaarlijker dan elk ander dier in de wereld. Brullend gingen ze tegenover mij staan en lieten hun enorm scherpe tanden

zien. Toen ik naar beneden keek, zag ik hun grote klauwen. Maar ik was niet bang voor ze. De leeuwen vertrouwden mij niet.'

'En terecht,' riep de jongste, weer met een ondeugende blik.

'Ssst, hou je kop,' klonk het.

Het werd weer doodstil.

'Ze wisten natuurlijk niet, dat ik zo'n buitengewone en geweldige tovenaars ben. Ik had allang door dat de leeuwen een probleem hadden, dat ze zelf niet konden oplossen. Er was een zonsverandering geweest. Eerst konden de leeuwen jagen, wanneer en op wat ze maar wilden. Prooien in overvloed. Maar de zon brandde nu zo fel, dat de meeste dieren vertrokken waren. De omgeving was veranderd in een dorre zandwoestijn, daardoor hadden ze al dagen niets meer gegeten. Hongerige leeuwen zijn geen pretje, dat verzeker ik jullie. Ik kon geen minuut mijn aandacht laten verslappen. Ik was het enige eetbare, dat ze sinds dagen hadden gezien. Maar gelukkig had ik overal ogen.' Je kon nu een speld horen vallen. Dit verhaal over de toversoep hadden de tovenaars nog nooit gehoord. Raban genoot zichtbaar van alle ogen die op hem waren gericht. Met een wijds gebaar wilde hij verder vertellen. Maar plotseling vloog de deur open. Een windvlaag liet de vlammen in de open haard, alle kanten uit bewegen. Op de drempel stond Ara, met een boek in haar handen geklemd.

'Doe die deur dicht,' werd er geroepen.

De wind sloeg de deur met een klap dicht.

'Jullie zijn toch niet zonder mij begonnen?' vroeg Ara. Haar dansende felrode haar sprong alle kanten uit.

'We zouden nooit zonder jou beginnen, beste Ara. Maar je hebt wel de verhalen van Raban gemist,' zei iemand.

'Oh,' zei ze. 'Dat is niet erg.'

Raban keek beledigd een andere kant uit. Waarom moest uitgerekend zij, zijn verhaal verpesten? Alle aandacht voor hem was in een klap verdwenen. Hij vroeg zich boos af of Ara dat expres had gedaan.

Ara hield een rood versleten boek omhoog en legde het op de tafel. Alle tovenaars verzamelden zich rondom haar. Eigenlijk wilde

Raban helemaal niet komen kijken. Maar hij wilde zich niet laten kennen. Mokkend ging hij ergens achteraan staan.

'Je hebt het weer mee teruggebracht,' zei een tovenaars.

'Natuurlijk,' antwoordde ze. 'Dat is toch de afspraak, om de beurt waken we over de geheimen van het boek.'

Een van de tovenaars strekte begerig zijn hand uit om even de omslag aan te raken. Als door een wesp gestoken, schoof het boek achteruit.

'Wat krijgen we nou!' zei hij verbijsterd.

Zodra iemand een beweging maakte, bewoog het boek meteen weg. Alsof diegene een besmettelijke ziekte had.

'Ik begrijp er niets van,' zei Ara. 'Het hele jaar heeft het boek rustig bij mij gelegen. Wie is er dit jaar aan de beurt?'

'Ik!' zei Raban.

Hij stapte naar voren en maakte een lichte beweging met zijn hand. Het boek schoof nu zo snel weg, dat het bijna van de tafel viel.

Daar heb je nog een hele klus aan,' reageerde ze. 'Het lijkt wel alsof het boek door niemand meegenomen wil worden.'

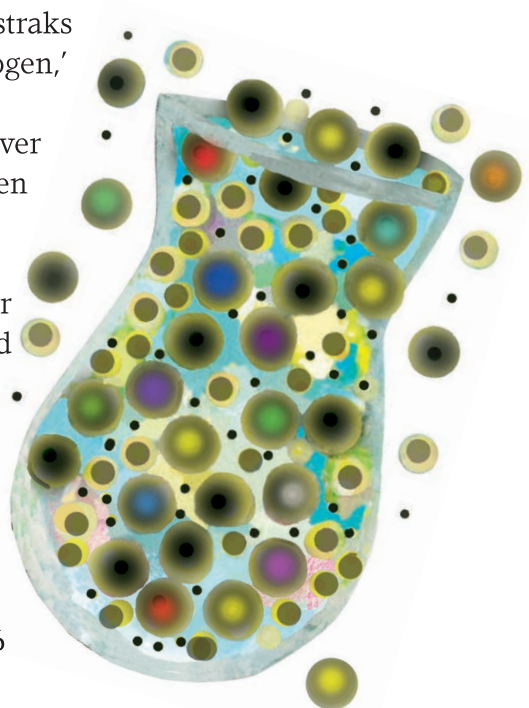
Raban had zich enorm verheugd op zijn nieuwe taak en maakte zich totaal geen zorgen.

'Jullie zullen zien, dat het straks smeekt om met mij mee te mogen,' grapte hij.

Hij had geen zin meer om over het boek te praten en wreef hij een paar keer over zijn buik.

'Zullen we beginnen?'

Dat hoefde hij geen twee keer te vragen. In een mum van tijd verschenen er talloze kleurige en heerlijk geurende gerechten op tafel. Elke tovenaars toverde zijn of haar specialiteit tevoorschijn. Raban keek

trots naar zijn toversoep. De zoete geur van de donkere balletjes van zijn buurman, bereikte zijn neus. Hij kon zich niet meer inhouden en schonk als eerste zijn bord propvol. De balletjes sprongen alle kanten uit. Zijn buurman keek goedkeurend toe.

‘Wat zit er in jouw gerecht?’ vroeg Raban, terwijl hij een paar donkere balletjes lukraak in zijn mond gooide.

‘Eerlijkheid,’ antwoordde zijn buurman.

Raban verslikte zich bijna, dat was wel het laatste waar hij behoefte aan had. Zijn buurman schudde van het lachen.

‘Jij trapt ook overal in, hè,’ riep hij. ‘Nee, er zit sluwheid in, dat past vast beter bij jou.’

Raban wist niet meer wat hij moest geloven.

‘Heb jij Ara’s dansende rode vlokken al geproefd?’ vroeg zijn buurman vervolgens.

‘Die smaken overheerlijk.’

Raban wilde helemaal niets proeven van Ara.

‘Daar heeft ze vast haar rode haren in gestopt,’ zei hij vals.

Zijn buurman keek vertwijfeld naar de rode vlokken op zijn bord.

‘Geef mij de schaal met kracht eens door,’ riep Raban vrolijk.

Hij schepte zijn bord vol blauwe slierten, die hij smakelijk naar

binnen slurpte.

‘Jouw verrukkelijke toversoep smaakt weer overheerlijk, als vanouds,’ zei een tovenaar tegen hem. ‘Ik voel de moed al door me heen branden.’

Raban zag tot zijn grote tevredenheid, dat de ene na de andere tovenaar van zijn toversoep proefde.

Uiteindelijk bleven er nog maar een paar druppels over.

‘Hier, voor als je nog een beetje moed nodig hebt.’ Hij overhandigde zijn buurman een kommetje met de laatste druppels.

De hele nacht praatten ze door en wisselden ze uitgelaten de laatste nieuwtjes en wijsheden uit. Raban voelde de warmte en de kou, van al die verschillende overheerlijke gerechten, door zijn lichaam stromen. Ik heb me lang niet meer zo goed gevoeld, dacht hij, volop genietend. Tegen de ochtend sloop hij naar de tafel in de hoop, dat het boek hem niet in de gaten kreeg. Maar het boek had hem allang zien aankomen. Opgewonden begon het heen en weer te schuiven! Raban deed net alsof zijn aandacht getrokken werd, door een vlekje op de tafelpoot. Onverwachts wierp hij zich op het boek. Het kostte hem al zijn kracht om het vast te houden. Gelukkig heb ik net veel blauwe slierten gegeten, dacht hij bij zichzelf.

‘Lukt het wel?’ vroeg Ara, die plots naast hem stond. Ze keek hem met een doordringende blik aan. Haar rode haren zwiepten fel alle kanten uit.

Raban draaide zich om en sloeg zijn paarse cape over het boek.

‘Ja, natuurlijk wat dacht je dan!’ antwoordde hij kortaf.

‘Tot volgend jaar,’ zei de jongste tovenaar, die op het punt stond om te vertrekken. Hij sloeg Raban vriendschappelijk op zijn rug.

‘Ik kijk alweer uit naar je verhalen.’

Raban glimlachte. ‘Ik heb er nog een heleboel, die jullie nog nooit gehoord hebben.’

Met het boek stevig onder zijn paarse cape geklemd, nam ook hij afscheid. Hij voelde de wantrouwende blik van Ara, op zijn rug branden. Hij trok zijn capuchon over zijn hoofd en verdween in de nacht.

Over de auteur

Anneke Strik geeft en ontwikkelt pedagogische trainingen. Haar kennis van de belevingswereld van kinderen heeft ze verweven in haar nieuwe wonderlijke kinderboek: 'Het Verborgene Water'.

Als kind leefde Anneke al graag in haar verbeelding. In het schrijven en tekenen ontdekte ze opnieuw de rijkdom van de FantasyWereld.

De fantasierijke illustraties zijn van eigen hand. Tekst en beeld versterken elkaar. Met de wezens, kinderen en natuurkrachten in dit boek creëert zij een nieuwe wereld.

Anneke heeft al meerdere boeken op haar naam staan. Zij is medeauteur van het succesvolle boek: 'Interactievaardigheden. Een kindvolgende benadering'.

Colofon

© 2023 Leonon Kinderboeken
www.leononkinderboeken.nl

© Auteur Anneke Strik
© Illustraties Anneke Strik

Ontwerp & Opmaak: Dagelyks Creatieve Communicatie

ISBN 9789492618795
BISAC JUV002270

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbenden.

Een spannende zoektocht vol avontuur in onbekende werelden

**Is het echt waar?
Kan water echt sterker zijn dan gif?**

Het vredige Toronda is aangevallen door een verwoestende groene rookwolk. De gekleurde torens staan scheef en de aarde scheurt steeds verder open. De inwoners weten zich geen raad. Alleen het pure zuivere water kan ze redden, maar waar is het verborgen?

*'Ik weet iemand die ons kan helpen', zei Rin luid.
Alle ogen in Toronda waren op haar gericht.
'Hestur, het waterpaard!'*

Rin en Hestur gaan op zoek maar vinden ze in Kissat, het land van de Spreekende Stoffen, meer aanwijzingen? Raban, de tovenaar, houdt ze nauwlettend in de gaten. De steekvliegen staan klaar voor een aanval. Dan verschijnt Ara. **Zijn Rin en Hestur op tijd?**

IM
LEONON
KINDERBOEKEN

9 789492 618795 >